

ՄԵԾ ԵՂԵՌՆԻ ՆԱՀԱՏԱԿՆԵՐԻ ԱԾՅՈՒՆՆԵՐ ԴԵՐ-ԶՈՐԻՑ

Կիրակի, 21 հոկտեմբերի 1965 թվականի: Նոյեմբերի կեսերին Մայր Հայրենիք ժամանած սիրիահայ ներգաղթողների նոր խմբից երեք հայրենադարձ երիտասարդներ, ուխտի գալով Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածին, նոյեմբերի 18-ին, երկյուղածորեն և արցունքոտ աչքերով, Ամենայն Հայոց Վեհափառ Հայրապետին են հանձնում Դեր-Զորից իրենց հետ բերած ապրիլյան եղեռնին զոհ գնացած հայ նահատակների նվիրական աճյուններից, Ս. Էջմիածնի նորակառույց նահատակաց հուշարձանի խաչքարերի ներքո ամփոփելու համար:

Նորին Ս. Օծությունը խոր հուզումով և գոհունակությամբ ստանում է այս սրբացած մասունքները և որոշում սուրբ պատարագի մատուցմամբ ու հոգեհանգստյան հանդիսավոր արարողությամբ ամփոփել նահատակաց աճյունները նորակառույց խաչքար-հուշարձանի տակ:

Ժամը 11-ին, Մայր Տաճարում, սուրբ պատարագ է մատուցում Գերագույն Հոգևոր Խորհրդի անդամ և Իրաքի հայոց հայրապետական պատվիրակ գերաշնորհ Տ. Ասողիկ եպիսկոպոս Ղազարյանը:

Ավագ Ս. Սեղանի առաջ, բեմի առջև կենտրոնում, ձախակողմյան և աջակողմյան դասերի միջև, սևով ծածկված սեղանի վրա, ապակեպատ մասնավոր մի արկղիկի մեջ զետեղված են նահատակների աճյունները:

Սուրբ պատարագը շարունակվում է մինչև Արձակման Ավետարանը: Զորս սարկավագներ աճյունների առաջ սաղմոս են քաղում: Մայր Աթոռի միաբանությունը, զգեստավորված, աճյունների սեղանի շուրջ բոլորված, հավարտ սուրբ պատարագի, Վեհափառ Հայրապետի նախագահությամբ, կատարում է հոգեհանգստյան հատուկ կարգը:

Արարողությունից առաջ, Նորին Ս. Օծությունը, կրոնաբույր և հայաշունչ իր քարոզի մեջ, ոգեկոչում է հիշատակը ապրիլյան եղեռնի երկու միլիոն մեր նահատակների, շեշտելով, որ 1965 տարին, արդարև, բուլանդակ հայության համար, և՛ Մայր Հայրենիքում և՛ Սփյուռքի բոլոր տարածությունների վրա, եղավ աղաթի, սուգի և ուխտի տարի, և հայ ժողովուրդը, ամեն տեղ, համազգային լրջությամբ և խորին ապրումներով, նշեց այդ հիշարժան տարեթիվը: Այնուհետև Վեհափառ Հայրապետը շեշտեց, որ դեռևս մնում է վեր-

ջին մի արտագին պարտականություն: Դա Դեր-Ջորից նոր բերված նահատակների աճյունների ամփոփումն է Հուշարձան-խաչքարի ներքո:

Հոգեհանգստյան արարողությունից հետո, Մայր Տաճարում, բազմահազար ուխտավորներ և հավատացյալներ, մեծով և փոքրով, խորին հարգանք և երկյուղածորեն, լուռ ու խոհուն անցնում են մեր նահատակների աճյունների առջևով, ուխտավորի ջերմհոանդությամբ, իրենց երկրպագության, համբույրի և աղոթքի կնդրովը բերելով նրանց անմոռաց հիշատակին:

Ժամը 2-ին, եկեղեցական թափուրը, ժողովրդի հոծ բազմության ընկերակցությամբ, ուղղվում է դեպի Հուշարձան-խաչքարը: Չորս սարկավազները կրում են նահատակների աճյունների արկղը՝ սկածածկ սեղանի վրա:

Հուշարձանի առաջ կատարվում է թաղման կարգը, ապա Վեհափառ Հայրապետը, աղոթքով և օրհնությամբ, աճյուններն ամփոփում է Հուշարձան-խաչքարի ներքո:

Հստ եկեղեցական կանոնի, աճյունների հետ միասին արկղի մեջ զետեղվում է Հայոց Հայրապետի հետևյալ գրավոր վկայությունը.

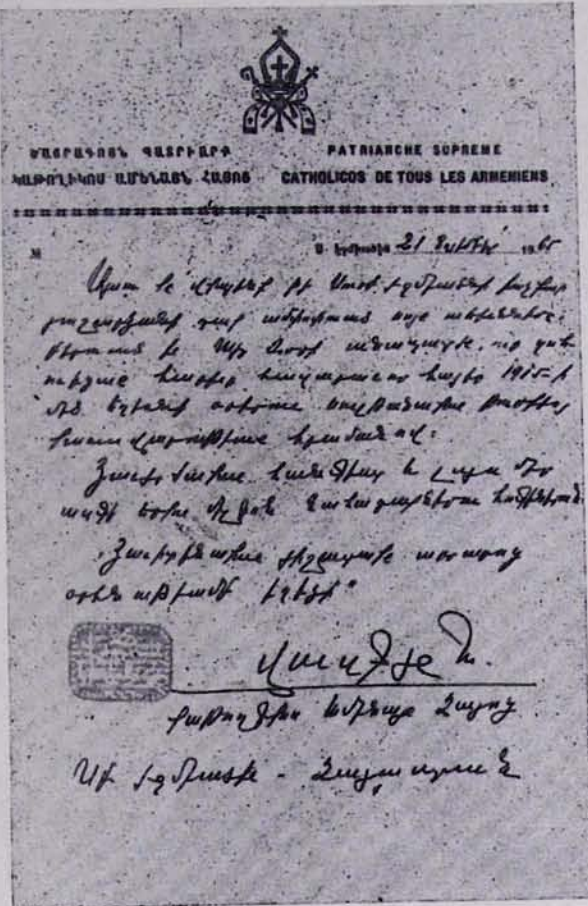
«Այսու կվկայենք, քե Ս. Էջմիածնի Խաչքար հուշարձանի տակ ամփոփված սույն աճյունները բերված են Դեր-Ջորի անապատեն, ուր զոհվեցան հարյուր հազարավոր հայեր 1915-ի մեծ եղեռնի օրերուն, սուլթանական Թուրքիո կառավարության հրամանով:

Հավերժական հանգիստ և լույս մեր ազգի երկու միլիոն նահատակներու հոգիներուն:

«Յափտենական յիշատակն արդարոց օրհնութեամբ եղիցի»:

Ս. Էջմիածնի Մայր Տաճարի հյուսիսային կողմում, Կաթողիկեի օրհնության ներքո և Արարատի նայվածքի տակ, կանգնել է հայ ժողովրդի աղոթքի և ուխտի Հուշարձան-խաչքարը:

Վերջապես մեր բյուրավոր նահատակները, հիսուն տարի հետո, խորհրդանշանականորեն, վերադառնում են վերածնված հայրենի հողի ծոցը, որպես աճյուն, որպես նշխար,

Վեհափառ Հայրապետի վկայագիրը դրված աճյունների հետ:

որպես սրբություն, շրջապատված մեր ժողովրդի երախտագիտությամբ, սիրով ու պաշտամունքով:

Հանգչեցե՛ք, մեր սիրելի նահատակներ, հայրենի հողի վրա:

Հանգչեցե՛ք խաղաղ ու հպարտ:

Հայրենի հողը թեթև լինի Ձեր աճյունների վրա:

Փա՛ռք ձեր հավերժական սուրբ հիշատակին:

